

for dristigt at tale om de velstaaende Befolkningslags svigtende Skatteevne i Sammenligning med de fattiges, og med en pludselig Saltomortale se vi det ærede Medlem være ovre i en helt ny Teori. Det er ikke længere Skatteevnen, det er Skattepligten, der skal lægges til Grund for Skattebyrdens Udmaalning, og Skattepligten skal atter tilmaales i Forhold til de Goder, som man har af Staten. Jo mere Fordel man har af Statsinstitutionerne, des højere er den Skattepligt, der naturligt paahviler en, og da den fattige efter det ærede Medlems Mening skylder Fædrelandet, Staten, uendelig meget mere end den rige, bør ogsaa den fattige bidrage forholdsvis mere til Statens Opretholdelse. Hvis det ikke sker, dele vi efter det ærede Medlems Mening Samfundet i tvende Klasser: de, der ikke betale, men kræve, og de, der skulle betale, naar de andre kræve. Det er jo de berygtede Udtalelser af Jakob Knudsen for et Aarstid eller to siden om „de ydende og nydende”, som det ærede Medlem her har lyst i Kuld og Køn. Det er et overmaade smukt Skatteprogram: Jo rigere man er, des mindre Skat, jo fattigere man er, des mere Skat! Og det er en naturlig Konsekvens af de Tanker, som det ærede Medlem udvikler. Med den haarrejsende Logik, som det ærede Medlem anvender, har han stillet Sagen fuldstændig paa Hovedet, thi de, der først og fremmest nyde Gavn af den kapitalistiske og militaristiske Stat, ere netop de rige, det er netop dem, Staten yder Retssikkerhed til, saa at de kunne opsamle deres Rigdomme og opretholde den Udbytning af Befolkningen, hvorved disse Rigdomme skabes. Uden Statens juridiske Institutioner ingen Udbytning og derfor heller ingen Rigdom. Det har det ærede Medlems Meningsfælle, det ærede Medlem for Københavns Iste Valgkreds (Wulff), fuldstændig Ret i, at under det kapitalistiske, militaristiske Regime, som vi desværre leve i, er der faktisk to Hovedformaal for Staten: Forsvaret udadtil, det vil sige Forsvaret for de indenlandske Kapitalistinteresser overfor fremmede Kapitalistgrupper, og Retssikkerheden indadtil, det vil sige Retssikkerheden for Udbytteren mod den udbyttede Del af Befolkningen. Det er en sørgelig Kendsgerning, men en Kendsgerning, og ud fra

den Betragtning er det, at de rige Udbyttere i Overensstemmelse med de Goder, som Staten yder dem, naturligt bør bære ikke blot Hovedmassen af Skattebyrden, men hele Skattebyrden.

Men naar det ærede Medlem opstiller Forskellen mellem de ydende og nydende Dele af Samfundet og vil lade denne Forskel gælde for Skattepolitikken, har han ganske vist Ret i, at der er en saadan Forskel. De ydende er den arbejdende Befolkning, de nydende de, der leve af andres Arbejde, det være som Kapitalister, store Jordegods-ejere eller paa anden Vis. Al Skat stammer i sidste Instans fra Arbejdet, al Skatteevne tilvejebringes af dem, der personligt virke med i det produktive Arbejde. Naar vi opgøre vor Nationalindtægt til 1,200 Millioner, betyder det f. Eks. kun, at der i Aarets Løb er produceret nye Værdier, produceret Korn, Smør, Flæsk, Fodtøj o. s. v.; alle forskellige Brugsgenstande for 1,200 Millioner. Det er den arbejdende Befolkning, som har skabt disse Værdier, og det hvad enten den optræder i Skikkelse af egentlige Lønarbejdere eller af smaa selvstændige næringsdrivende eller smaa Landmænd o. s. v. Men i Kraft af det økonomiske System, som behersker det moderne Samfund, er det kun en Brøkdel af disse Værdier, de selv ere i Stand til at faa tilbage som Vederlag for deres Arbejde, den øvrige Del tilfalder de parasitiske Elementer i Samfundet, som eksistere i Kraft af Udbytning.

Her ligger det virkelige Skel mellem ydende og nydende, og dermed er ogsaa Opgaven bestemt for den Skattepolitik, vi Socialdemokrater nødvendigvis maa drive. Vi maa kræve, at der ikke lægges nogen ny Byrde over paa den Del af Nationalindtægten, der er Arbejdsindtægt, at det karrige Vederlag, som den arbejdende Befolkning faar for det Arbejde, som den udfører, maa være ubeskaaret, medens hele Skattebyrden maa lægges over paa Udbytningsindtægten, hvad der selvfølgelig ikke i Enkeltheder, men dog i de store Grundtræk svarer til de Indtægter, som tilflyde de velstillede Dele af Befolkningen. Det er det principielle Udgangspunkt for al socialistisk Skattepolitik, og ud fra dette Udgangspunkt er det, at vi sagligt og nøgternt vurdere de Skatteforslag, Regeringen har lagt paa Bordet, og søge at bedømme deres Virkninger. Naar